

Regionalizacja tektoniczna Polski

I. Ogólne zasady wydzielenia jednostek tektonicznych

1. Jednostkę tektoniczną stanowi fragment skorupy ziemskiej, reprezentujący strukturę lub zespół struktur tektonicznych określonego typu; j.t. jest zlokalizowanym produktem deformacji skorupy, który ma swoiste cechy charakterystyczne i granice.
2. Wyróżnienie jednostki tektonicznej powinna być dokonywane po uwzględnieniu dostępnych danych geologicznych oraz geofizycznych i powinno obejmować określenie jej cech diagnostycznych oraz granic z jednostkami sąsiednimi. Jednostki tektoniczne są ograniczone dyslokacjami nieciągłymi (uskokami) lub mają granice przejściowe” (np. między antyklina i synklina), które powinny być wydzielone tak, aby można je było przedstawić na mapie tektonicznej – odniesionej do aktualnej mapy geologicznej – w stosownej skali.
3. Nazwy wyróżnianych jednostek tektonicznych powinny, w miarę możliwości, określać typ struktury lub zespołu struktur, które reprezentują. Nazwa jednostki tektonicznej złożona wyłącznie z terminu „jednostka” oraz określenia geograficznego jest niewłaściwa (np. „jednostka Gór Różanych” jest terminem niepoprawnym, „fałdy Gór Różanych – poprawnym). Jeśli stan wiedzy geologicznej o regionie nie pozwala na określenie granic i tożsamości jednostki tektonicznej, to najlepiej będzie zrezygnować z jej kreowania do czasu lepszego poznania, względnie określenie jej tymczasowo terminem struktura plus nazwa geograficzna (np. „struktura Gór Bardzkich”). W nazwach jednostek należy unikać określeń genetycznych i interpretacyjnych.
4. Konotacje czasowe i odniesienia do wydarzeń tektonicznych (z wyjątkiem odniesień do faz górotwórczych *sensu* Stille) w nazwie jednostki tektonicznej są dopuszczalne, o ile jej wiek nie budzi wątpliwości (np. górnokredowy rów Nysy, zapadlisko przedgórskie waryscydów) i o ile jej powstanie można jednoznacznie przypisać konkretnemu wydarzeniu tektonicznemu.
5. Nazwy mniejszych jednostek tektonicznych nie mogą powtarzać nazw jednostek większych. Nazwy jednostek powinny być pisane z dużej litery. Wskazane jest podanie angielskiego odpowiednika nazwy.
6. Podstawowa regionalizacja tektoniczna Polski powinna być przedstawiana na co najmniej dwóch mapach tektonicznych w skali nie mniejszej niż 1 : 4 000 000. Jedna z tych map powinna prezentować obraz jednostek po zdjęciu pokrywy kenozoicznej (poza obszarem Karpat i ich zapadliska przedgórskiego), a druga – obraz jednostek po zdjęciu pokrywy permsko-mezozoicznej.
7. Wyróżnianie w obrębie jednostek wyższego rzędu mniejszych jednostek tektonicznych, możliwych do przedstawienia na mapach bardziej szczegółowych w skalach większych (od 1 : 500 000 do 1 : 50 000), powinno być dokonywane z zachowaniem powyższych zasad.
8. Redefinicja wcześniej wydzielonej jednostki tektonicznej powinna stosować się do powyższych zasad, powinna być podejmowana w uzasadnionych przypadkach i dokonywana poprzez wykazanie merytorycznych wad dotychczasowej(ych) definicji oraz zalet nowej propozycji. W przypadku istnienia w literaturze większej ilości nazw na określenie redefiniowanej jednostki tektonicznej priorytet powinna mieć nazwa najstarsza lub najbardziej powszechnie stosowana, o ile jej dalsze używanie nie stoi w sprzeczności z podanymi wyżej wytycznymi.